

Wittlich, oh, wie wunderschön

A szarvasi Vajda Péter Intézmény 21 éve ápolja testvérkapcsolatát a Németországban, Wittlichben található Cusanus Gimnáziummal. Tapasztalából tudom, hogy egy ilyen cserkapcsolat milyen jó nyelvvizsgálási lehetőséget kínál a németet tanulók számára. Korábban, 2008-ban jártam már Wittlichben, és alig vártam, hogy újra ott lehessenek.

2010. szeptember 9-én, csütörtökön, délután öt órakor jött el a hön áhított időpont. 25 diáktársammal, két kísérőtanárnőnkkel; név szerint Mészáros Tündével és Vidácsné Szurgent Évával, valamint két sofőrrel indultunk neki a közel kétezer kilométeres útnak.

A buszon aludtunk (ki több, ki kevesebb sikerrel), és reggel már Meersburgban, a festői szépségű Bodeni-tó partján fekvő városkában sétáltunk. A Bodeni-tóról Oravec Eszter 12. J osztályos tanuló tartott előadást nekünk, amiből megtudhattuk, hogy e tó Európa harmadik legnagyobb tava. A kellemes séta után újra buszra pattantunk, és öt órakor már Wittlichben voltunk, ahol mindenkit nagy örömmel üdvözölt a cserepartnere, majd a csoport búcsút intett egymásnak. A hétvégét mindenki a vendégcsaládoknál töltötte. Személy szerint én Koblenzben voltam, ahol cserepartnerem megmutatta az ún. *Deutsches-Ecket*, ahol a Rajna és a Mosel folyó egybefolyik. A Rajna fölött felvonórendszer működik, a várost több száz méteres távlatból lehet megszemlélni. A panoráma igazán páratlan volt, az élmény leírhatatlan, azt hiszem a város madártávlatból örökre bevésődött az emlékezetembe.

Vasárnap-többen is Niersbachban voltunk, ahol egy vicces felvonulással adtak hálát a né-

metek Istennek a bőséges terményért. A felvonuláson résztvevők német kolbászt és házikenyeret kínálgattak a kíváncsiskodóknak. Nálunk ez az ünnep körülbelül az aratonapnak felel meg.

Hétfőn a Cusanus Gimnázium tanítási óráin vettünk részt, mindenki a csereidőjével látogatta a különféle órákat. Az első órán üdvözölt minket Paul Lütticken, az iskola igazgatója. Harmadik órán mindannyian egy történelem órát hallgattunk Trier-ről, ami a másnapi úti célunk volt. Igazán érdekes óra volt, tekintve, hogy Trier a legrégibbi város Németországban, sok dolgot mesélt nekünk a történelem tanár. Délután közösen

röplapdáltunk, ahol a magyarok szép győzelmet arattak.

Kedden Trierben jártunk. A város egészét belengi egy különleges atmoszféra. A régi épületeket látva, és a római emlékműveket, amik már ott állnak több, mint 1500 éve, az ember elhiszi, hogy itt nagy események történtek. Megnéztük a Porta Nigrát, a Fekete kaput. Ez az építmény már Kr.u. 180 óta ott áll, és 1986 óta a Világörökség része. Áthaladni alatta igen különleges élmény. Ha azok a kövek mesélni tudnának!!

A Porta Nigra után a Szent

Péter dómot tekintettük meg, amely a román stílus jegyeit viseli magán. A dóm középső része a 4. századból származik, a többi építményt a középkorban toldták hozzá, és ez szabad szemmel is könnyen észrevehető, de az összehatás igazán páratlan.

A dóm után az Aula Palatina, mai nevén Konstantin-bazilika következett. Megtekintettük továbbá a Landesmuseum-ot, amiben Trier római kori emlékeit állították ki, többek között két római kori mozaik, számtalan szobor, ékszerek. A legnagyobb római – kori gyűjtemény, amit valaha láttam.

Szerdán ismét iskolába mentünk, egy tréfás német órán vettünk részt, amin asszociációs verset kellett írni, és egy történelem óránk volt, amin a Gutenberg-féle könyvnyomtatásról tanultunk. Ez is egy előkészítő óra volt, hiszen másnap a Rajna mentén fekvő Mainzban jártunk, a nyomtatás atyjaként emlegetett Johannes Gutenberg szülővárosában.

Szerda este került sor arra a közös estre, ahol négy magyar dalt énekeltünk, egyet a németekkel. A közös éneklés minden évben a program szerves részét képezi. Igazán vicces és egyben aranyos a németeket magyarul énekelni hallani.

Csütörtökön busszal utaztunk Mainzba, ahol a Gutenberg Múzeumban egy kedves német idegenvezető hölgy segítségével sok érdekes információt hallhattunk, magunk is nyomtathattunk egy oldalt Gutenberg módra, amit nagy kedvvel meg is tettünk. Szintén itt láthattuk a világ legkisebb könyvét, és másfél kézzel írott, felbecsülhetetlen értékű bibliát. Mi magunk is vehettünk ilyen kisméretű könyvet. A múzeum igazán színvonalas tárlatokkal büszkélkedhet, már maga a múzeumnak otthont adó rene-

szánsz stílusú épület is rendkívül impozáns. Mainz gyönyörű város, de a tudat, hogy másnap elutazunk, egy kicsit megkeserítette az amúgy szép napot.

Pénteken reggel nagy könyvek közt hazaindultunk, nem igazán akaródzott útra kelni. Azért egy kissé megnyugodtunk, mivel tudtuk, hogy sokan közölünk még jövőre is fogadhatnák német diákokat.

Útban magyarhon felé megálltunk Luxemburg fővárosában, ahol mind rengeteg modern épületet, mind számtalan régebbi építményt is láthattunk. Furcsa volt ez a kettőség, és az is, hogy mégis milyen tökéletes harmóniát alkot a régi és az új. Még egy megállónk volt: Heidelberg. Ez az egyetemváros a Neckar folyó völgyében terül el. A várost összekötő Altebrücke (régí híd) rendkívül gyönyörű, többen át is sétáltunk rajta.

Szombat reggel érkezünk vissza Szarvasra, szüleink már vártak bennünket. Csodás volt Németországban minden, de azért kár tagadni: jó volt egy kis töltött káposztát ebédelni. Hiába, nem való a kolbász paprika nélkül a magyar ember gyomrának.

Köszönjük az iskolának, hogy lehetőséget adnak a világnyelvek gyakorlására, és nem csak órai keretek között. Köszönjük a szüleinknek, hogy támogatják az oktatásunkat, a sofőröknek, amiért épségben haza – és odafuvaroztak bennünket ezen a hosszú úton, a vendégcsalád-jainknak, amiért gyermekük-ké fogadtak egy hétre. Végül, de nem utolsósorban hála illeti Mészáros Tünde és Vidácsné Szurgent Éva tanárnőket, amiért egyengették, és egyenetlik a mai napig is utjainkat a német igeragozás rögös útján.

Vielen Dank!

Harmati Gréta 11.J

